

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie

TISKOVÁ ZPRÁVA č. 74/12

V Lucemburku dne 12. června 2012

Rozsudek ve spojených věcech C-611/10

Waldemar Hudziński v. Agentur für Arbeit Wesel – Familienkasse
a C-612/10 Jarosław Wawrzyniak v. Agentur für Arbeit Mönchengladbach –
Familienkasse

Unijní právo nebrání členskému státu v přiznání rodinných dávek vyslaným nebo sezónním pracovníkům, pro které v zásadě není příslušným státem

Pokud však tuto možnost využije, je vnitrostátní pravidlo, které vylučuje přiznání dávek, pokud musí být srovnatelná dávka vyplacena v jiném státě, v rozporu s volným pohybem pracovníků

Podle nařízení č.1408/71¹ o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na migrující pracovníky podléhají pracovníci v zásadě právním předpisům členského státu, kde jsou zaměstnáni. Avšak pracovníci, kteří jsou vysláni do jiného členského státu, aby tam vykonali práci („vyslaní pracovníci“), nebo ti, kteří vykonávají dočasnou práci v jiném členském státě („dočasní pracovníci“), i nadále podléhají v oblasti sociálního zabezpečení právním předpisům státu, kde obvykle pracují, a nikoliv toho členského státu, kde skutečně pracují.

Polští státní příslušníci Waldemar Hudziński (C-611/10) a Jarosław Wawrzyniak (C-612/10) mají bydliště v Polsku a vztahuje se na ně sociální zabezpečení této země. W. Hudziński, otec dvou dětí a samostatně výdělečně činný zemědělec, byl zaměstnán od 20. srpna do 7. prosince 2007 jako sezónní pracovník v zahradnictví v Německu. J. Wawrzyniak, který má dceru, pracoval rovněž v Německu jako vyslaný pracovník od února do prosince 2006.

Podle německého práva má osoba, která nemá bydliště v Německu nebo tam obvykle nepobývá, nárok na rodinné dávky, pokud má neomezenou povinnost k dani z příjmu. Rodinné dávky však nejsou vyplaceny, pokud mohou být vyplaceny obdobné rodinné dávky v jiném členském státě. Tito dva pracovníci požádali o to, aby se na ně vztahovala neomezená povinnost k dani z příjmu v Německu, a poté požádali o vyplacení přídavků na dítě ve výši 154 eur měsíčně na dítě pro období, během kterého v Německu pracovali.

Jejich žádosti byly zamítnuty z důvodu, že se na ně podle nařízení musí použít polské právo, nikoliv právo německé.

V tomto kontextu se Bundesfinanzhof (Spolkový finanční soud, Německo) dotázal Soudního dvora, zda v případě, že Německo není příslušným státem podle nařízení 1408/71, a německé právní předpisy se tedy nepoužijí, brání unijní právo Německu v přiznání rodinných dávek. Kromě toho se německý soud táže, zda členský stát může vyloučit nárok na rodinné dávky, pokud obdobné dávky mohou být vyplaceny v jiném členském státě.

Soudní dvůr připomíná, že účelem unijního práva je, aby dotčené osoby v zásadě podléhaly systému sociálního zabezpečení pouze jediného členského státu, aby se tak zabránilo souběhu použitelných vnitrostátních právních předpisů a složitostem, které by z něj mohly vyplynout. Kromě toho si každý členský stát ponechává pravomoc určit ve svých právních předpisech při dodržení unijního práva podmínky poskytování dávek v rámci systému sociálního zabezpečení.

¹ Nařízení Rady (ES) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby a jejich rodiny pohybující se v rámci Společenství (Úř. věst. L 149, s. 2; Zvl. vyd. 05/01, s. 35), ve znění vyplývajícím z nařízení Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996 (Úř. věst. 1997, L 28, s. 1; Zvl. vyd. 05/03, s. 3), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 647/2005 ze dne 13. dubna 2005 (Úř. věst. L 117, s. 1).

Soudní dvůr určil, že okolnost, že W. Hudziński a J. Wawrzyniak neztratili nárok na dávky sociálního zabezpečení, ani jim nebyla snížena částka těchto dávek z důvodu, že využili práva na volný pohyb, neboť si zachovali nárok na rodinné dávky v Polsku, nezbujuje sama o sobě nepřislušný členský stát možnosti přiznat takové dávky.

Tato možnost není zpochybněna skutečností, že v projednávané věci nemá pracovník ani dítě, na které je dávka požadována, obvyklý pobyt na území členského státu, kde byla dočasná práce vykonávána. V projednávaných věcech totiž vazba situací W. Hudzińskiho a J. Wawrzyniaka na německé území, kde jsou rodinné dávky požadovány, spočívá v neomezené daňové povinnosti ohledně příjmů z dočasné práce vykonávané v Německu. Taková vazba je založena na přesném kritériu a může být považována za dostatečně úzkou rovněž vzhledem ke skutečnosti, že požadovaná rodinná dávka je financována daňovými příjmy.

Pokud bychom připustili, aby se nařízení vykládalo tak, že členskému státu zakazuje, aby v takových případech jako v projednávané věci pracovníkům a jejich rodinným příslušníkům poskytoval rozsáhlejší sociální ochranu než tu, která vyplývá z uplatňování tohoto nařízení, došlo by k překročení cíle tohoto nařízení a zároveň k vybočení z účelu i rámce Smlouvy.

Soudní dvůr dochází k závěru, že **výklad nařízení, který umožňuje členskému státu přiznat rodinné dávky** v takové situaci, jako je situace v původním řízení, nelze vyloučit, protože **svou povahou přispívá ke zlepšení životní úrovně a pracovních podmínek migrujících pracovníků tím, že jim přiznává širší sociální ochranu**, než jaká vyplývá z uplatnění uvedeného nařízení. **Tento výklad tak přispívá k dosažení cíle** těchto ustanovení, který **spočívá v usnadnění volného pohybu pracovníků**.

Ve druhé části rozsudku Soudní dvůr zkoumá situaci, kdy členský stát využije možnost přiznat rodinné dávky pracovníkům, pro které v zásadě není příslušný, přičemž toto právo vyloučí, pokud pracovník obdrží srovnatelnou dávku v jiném členském státě. Soudní dvůr určil, že **pravidlo vnitrostátního práva k zamezení souběhu nároků - pokud zřejmě nevede ke snížení dávky na dítě z důvodu existence srovnatelné dávky v jiném státě, ale k vyloučení této dávky - však může představovat značné znevýhodnění zasahující ve skutečnosti mnohem větší množství migrujících pracovníků než pracovníků usazených**, ověření čehož přísluší předkládajícímu soudu.

Takové znevýhodnění se jeví jako neodůvodněné tím spíše, že dávka je hrazena z daňových příjmů a že podle německých právních předpisů mají W. Hudziński a J. Wawrzyniak nárok na tuto dávku z důvodu, že měli neomezenou povinnost k dani z příjmu v Německu. Z toho důvodu je tedy takové znevýhodnění, i když je možno je vysvětlit rozdíly mezi právními předpisy o sociálním zabezpečení členských států, které nadále existují navzdory koordinačním pravidlům unijního práva, v rozporu s požadavky primárního unijního práva v oblasti volného pohybu pracovníků.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499